

Una regularització en mans del patró!

Editorial

Immigració

[Una regularització en mans del patró](#)
[Centres d'internament d'estrangers. Presons encobertes](#)

Política

[Euskadi. Després de les eleccions](#)
[Els fets de maig de 1937](#)
[Una anàlisi del moment](#)

Sindical

[Un altre 1 de maig](#)
[Llei Orgànica de l'Educació del PSOE, quasi la LOCE del PP](#)
[RENFE. Judici contra el comitè de Vaga de Circulació](#)
[El tripartit desmantella l'educació pública d'adults](#)
[Anivellant per baix drets laborals i serveis públics. La directiva Bolkestein](#)
[Model universitari europeu](#)

Internacional

[Referèndum Constitució Europea a França. El NO afebleix Chirac](#)
[Inserrecció a l'Equador. Lució derrocat](#)
[Caleta Olivia. S'ha arrencat l'alliberament](#)
[Suplement: Davant el tancament de les fàbriques. Una altra política és possible](#)

EDITORIAL

Després de les eleccions el Govern recupera la iniciativa política a Euskadi. Amb el Parlament Basc pràcticament bloquejat com s'ha pogut constatar amb les dificultats per anomenar president de la Cambra, el Govern ha obtingut un suport ampli per començar negociacions amb ETA si aquesta organització renuncia a la lluita armada. Batasuna aplaudeix la resolució i tot fa suposar que les converses estan ja avançades i que d'una banda la absència d'accions sagnants i de l'altre la no il·legalització de la candidatura d'EHAK són manifestacions d'acceptació del procés per ambdues bandes. El PP es queda sol reclamant la repressió com a única política per Euskadi. Els resultats electorals han demostrat que després de quatre anys d'il·legalitzacions i tancament de diaris, en el que semblava l'ofensiva final de l'Estat contra l'esquerra abertzale, aquesta no només no retrocedeix si no que augmenta en suport electoral i puja a 9 diputats, dos més dels que tenia EH. Aquestes dades i el nou panorama marginen al PP tant a Euskadi com al Parlament Central.

Però a aquesta situació no s'hi arriba per la força de Batasuna ni per la fortalesa militar d'ETA, s'hi arriba perquè els cops repressius sobre el grup armat l'han afeblit. Alguns destacats dirigents van reclamar la fi de la lluita armada des de les presons, on estan tancats més de 600 presos i preses polítiques. La situació es tornava insostenible, mentre la política de la direcció abertzale de forçar per tots els mitjans a empènyer al PNB a encapçalar un procés de ruptura amb l'Estatut quedava en un carreró sense sortida.

Així doncs és el Govern i el règim qui està a l'ofensiva, la qual cosa ha de fer reflexionar tots els qui creuen que iniciar el procés de negociacions és avançar cap a una sortida que respecti els drets polítics dels bascos i basques. La clau de la resistència abertzale davant l'Estat no és la referència a la lluita armada, que sovint li minava el suport, sinó la negativa a reconèixer la legitimitat institucional monàrquica. Era la imatge dels parlamentaris puny en alt davant la corona espanyola a Guernika.

La política del Govern combina el pal i la pastanaga, per tal que aquest moviment s'instal·li a les institucions encara que sigui amb llenguatges radicals. Aquest seria un èxit d'estabilització del règim. És per això i perquè no hi ha cap possibilitat de compatibilitzar la monarquia hereva del franquisme amb el dret d'autodeterminació del poble basc, que el camí hauria de girar a cercar un ampli moviment de suport de treballadors de tot l'Estat pel dret dels pobles front la Monarquia.

D'èxit qualifica el Govern el procés de regularització que es va acabar el 7 de maig. Però la realitat és que més de meitat dels immigrants que no tenen papers es quedaran fora de la llei. Per l'acord entre el govern del PSOE, CCOO i UGT i la patronal eren els empresaris els que tenien la clau per la regularització, tot justificant-se en la necessitat de fer sortir el treball en negre. La reacció de bona part dels empresaris davant la nova situació va ser desfer-se ràpidament d'aquests treballadors immigrants quan aquests demanaven les gestions per regularitzar-se. No tan sols més de la meitat dels treballadors immigrants sense papers es quedaran per fora de la regularització, si no que dels que han presentat papers un de cada tres ho han fet per servei domèstic.

Però el procés s'ha acabat i veurem quants dels qui han presentat papers acaben amb els permisos corresponents. Però ¿i la resta? Ara Caldera, ministre de Treball, així com els dirigents de CCOO i UGT demanen mà dura amb tothom qui no ha entrat. I això no només és inaplicable davant els centenars de milers d'afectats si no que tampoc aturarà el moviment migratori que empeny la ruïna en la qual l'occident imperialista ha deixat en els països d'origen. Així doncs la patronal seguirà disposant d'un enorme exercit de reserva per augmentar els beneficis.

I és per tot això que la llei d'Estrangeria més enllà de ser una llei que negava els més elementals drets i criminalitzava a persones amb l'únic delictes de cercar un treball per subsistir, és una poderosa llei en mans de la patronal, una profunda Reforma Laboral que els permet disposar, amb l'ajuda de la pressió policial sobre els treballadors/es immigrants, de mà d'obra pràcticament esclava.

No hi ha un altre camí que continuar en la lluita per la derogació de la Llei d'Estrangeria, per defensar el dret d'un treballador a cercar treball allà on el pugui trobar i exigir la unitat dels treballadors i les organitzacions polítiques que es diuen d'esquerres en la defensa del sector més explotat i -reprimat per la llei- dels treballadors i les treballadores.

IMMIGRACIÓ

Deixa fora de la llei la meitat dels treballadors sense papers Una regularització en mans del patró

El 7 de maig, va ser l'últim dia per a presentar els documents per a regularitzar als treballadors immigrants "sense papers". Es van presentar 700.000 sol·licituds, el que el Govern considera com un gran triomf. Però per a poder determinar quin és el resultat d'aquest procés, cal veure d'on partim, quina era la situació dels immigrants abans de posar en marxa aquest procediment i quina és la situació que ens trobem quan va acabar

El procés

El propi Govern, pocs mesos abans, ens va donar la xifra dels irregulars, eren més d'un milió, només comparant els empadronats i els qui tenien documentació. El govern diu que hi ha presentades 700.000 sol·licituds, però, per veure la incidència real del procés, s'han de restar les que corresponen a estudiants i a renovacions. A més tinguem en compte que la majoria de les sol·licituds presentades en els últims dies, unes 100.000, no

disposaven de tota la documentació necessària. Els treballadors que podran regularitzar-se són la meitat dels que el mateix govern reconeix que viuen a l'Estat espanyol.

Què ha passat? El Govern va pactar amb la patronal i els sindicats majoritaris una amnistia: els empresaris que tenien treballadors sense papers al seu servei podrien regularitzar-los sense haver d'exposar-se a multes i sancions. Tots els "sense papers" empadronats abans del 8 d'agost i que no tinguessin antecedents penals ni aquí ni al seu país d'origen podrien documentar-se.

Amb l'exigència d'un contracte de treball, sota el pretès objectiu de fer aflorar l'economia submergida, l'única cosa que s'ha fet és posar els papers en mans de la patronal. I els resultats són els que són. Més del 30% de sol·licituds no responen a empreses, sinó a famílies que han contractat treballadors domèstics. Per tant, el volum de regularitzacions en el sector productiu és encara menor. Molts han preferit seguir disposant de carn de canó per a la sobreexplotació. Jornades extenuants per salaris per sota de conveni, sense vacances i sense protecció, estalvi de la cotització a la Seguretat Social, inexistència de mesures de prevenció de riscos laborals (no és sorprenent que els immigrants sofreixin el 30% d'accidents amb baixa), acomiadament gratuït i fins i tot estafa de salaris de mesos treballats, són la situació ideal per a una patronal que va recolzar sense embuts la llei d'Estrangeria pactada per PSOE i PP. La llei s'ha convertit en la tercera reforma laboral: l'existència d'un autèntic exèrcit de reserva de treballadors sense cap dret, sotmesos a les condicions laborals pròpies de la postguerra, s'ha convertit en un instrument per a imposar retallades a tots.

Els regularitzats

Sens dubte, el fet que la meitat de treballadors immigrants es regularitzin és un pas important i no perquè aquesta sigui la voluntat del Govern, sinó perquè és el resultat de la lluita que fa diversos anys i més en els últims mesos duïen endavant els treballadors immigrants. El millor exemple va ser que el govern de Rodríguez Zapatero hagués de variar el requisit de l'empadronament, després de dos mesos d'haver començat la regularització. Les mobilitzacions, concentracions, tancaments, etc..., exigien un canvi. No va ser tot el que es demanava, però sí alguna cosa que va aconseguir arrencar la documentació per milers de companys.

Els sense papers

Dit això, vegem que ocorre amb els que s'han quedat fora del procés, els més de 500.000 treballadors que segueixen sense papers. Què diu el Govern? Segons el seu més autoritzat portaveu, el ministre Caldera, s'enviarà als inspectors de treball a les empreses, s'imposaran multes als patrons i s'expulsarà als treballadors que estiguin sense contracte i sense papers. Tots sabem, començant pel mateix ministre Caldera, que de multes i expulsions n'hi haurà molt poques, les imprescindibles per què apareguin als mitjans de comunicació. Perquè l'objectiu del Govern no és castigar als empresaris: per contra, ha deixat a més de mig milió de treballadors immigrants sense papers, que seguiran com a garantia de benefici per a les empreses constructores, d'hosteleria, del camp, etc... D'altra banda, pagarà el govern 500.000 bitllets per a expulsar als sense papers? Si el Govern fa alguna cosa, serà per tal que tot segueixi igual: mig milió de treballadors sense contracte, sense vacances, sense conveni, sense papers. Per això des d'ara ara cal exigir que el Govern regularitzi els sense papers que els inspectors trobin treballant.

CCOO i UGT i esquerra oficial

Una altra de les lliçons que deixa la lluita per la regularització és la divisió que es va produir entre els treballadors immigrants i els autòctons. Els responsables són els sindicats majoritaris, CCOO i UGT, primer i sobretot des del començament, donant suport a les mesures del Govern sobre la regularització i després, impedit que la lluita dels treballadors immigrants sigui part de la lluita de tots els treballadors. Fan declaracions de defensa dels immigrants, però els aïllen, diuen lluitar contra la precarietat laboral i els més precaris de tots els treballadors, els "sense papers", han de sortir sols a lluitar. No solament perquè la Llei d'Estrangeria és un acord PSOE-PP, sinó també perquè des de la formació del govern tripartit a Catalunya i el suport que donen ERC i IU-ICV al govern de Zapatero, els immigrants van haver d'enfrontar-se a tots els partits parlamentaris.

Trobada Estatal

Però la lluita continua, cal aconseguir que els més de 500.000 Sense Papers no continuïn sobreexplotats. Per a això cal superar la divisió. La coordinadora d'Andalusia va marcar un camí al qual és important que la resta puguem afegir-nos. Hem de cridar a Una Trobada Estatal de totes les organitzacions d'immigrants i els grups de suport, sindicats, partits, ONGs, etc...per a discutir i votar Un Pla de Lluita Unitari.

No volem cap treballadors sense papers

(...) El procés no haurà estat ni tan sols un paliatiu significatiu de les persones abocades a viure amb la irregularitat de la economia submergida. A més, cal comptar que encara s'hauran de restar els expedients que acabin sent denegats, como els que ja coneixem de persones que treballen des del 2000 a varies empreses.

(...) La raó era òbvia des de l'inici del procés: la presentació dels contractes -i amb ells la regularització- quedava en mans de la patronal i aquesta és la menys interessada a legalitzar la situació dels treballadors sense papers, que són carn de canó de la sobreexplotació. La no aplicació de convenis, l'absència de contractes i cotitzacions a la Seguretat Social, l'acomiadament gratuït i fins i tot l'estafa de salaris de mesos treballats, són la situació ideal d'una patronal que va recolzar sense embuts aquesta llei d'estrangeria pactada per PSOE-PP perquè es convertia en la millor i més completa Reforma Laboral: el treball esclau. No és d'estranyar, doncs, el suport de la CEOE al procés de regularització. El vergonyós és que compti amb la signatura de les direccions de CCOO-UGT. Els mateixos que després d'haver posat als treballadors immigrants en mans de la patronal, ara exigeixen que a partir del 7 de maig "es compleixi la llei": o sigui que es multi els empresaris i s'expulsi els "sense papers". El resultat: la suma de sobreexplotació i indefensió marca la vida dels treballadors clandestins.

Aquesta situació -que a Catalunya pot afectar a uns 200.000 treballadors sense papers després del 7- és inacceptable per a les nostres organitzacions sindicals doncs representa una agressió a les conquestes de dècades de lluita del moviment obrer. D'un costat amb l'impuls que representa del treball en "negre" (que representa ja el 22% del PIB de l'Estat) per a uns treballadors esclavitzats que no tenen alternativa; d'un altre per la seva utilització per part de la patronal per a enfrontar-los amb els treballadors autòctons; i en tercer perquè és un frau al conjunt de la societat doncs suposa el no pagament de les càrregues socials.

Per tot això exigim la pròrroga del període extraordinari amb canvis en els criteris de regularització, una vegada ha quedat demostrat amb les xifres del propi govern el fracàs del procés. Pel que fa al contracte laboral és imprescindible que, cas de seguir considerant-se requisit indispensable, Inspecció de Treball prengui les denúncies sindicals en les seves mans i -malgrat l'absència de proves escrites en molts casos, a causa de les condicions de clandestinitat-, es personi en els treballs i actuï d'ofici perquè quedi constància de la relació laboral i el govern procedeixi a la regularització, fent pagar a l'empresari totes les quotes i salaris endarrerits, no sols la multa. És imprescindible posar límit a l'economia submergida, i més quan l'estat reconeix que un 25% dels bitllets de 500 euros de tot Europa és diner que resideix a Espanya, campiona del diner negre i del frau fiscal, junt amb Itàlia.

Tots necessari-tem treballar per viure i no perme-trem deixar cen-tenars de milers sense papers, quan es sap que treballen per viure, es afavorir a la patronal, que sap que no hi han Inspectors que arribin a tot arreu, i que si arriben, s'amagarà més el treballador per la por a l'expulsió que l'empresari per la multa. Com succeeix amb el frau fiscal, no es vol acabar amb el treball sense papers, per això, exigim, que tota relació laboral, es converteixi amb legal i amb papers per tots. De la mateixa manera, que amb un nacional, si ve l'inspector de treball i no està assegurat i amb contracte, l'inspector obliga a l'empresari a pagar i donar-lo d'alta a la seguretat social amb contracte. La regularització cal que sigui continuada, tots i totes som treballadors i treballadores, d'aquí o de fora, som la mateixa classe treballadora.

Comunicat de premsa

Comissions de Base (COBAS), Federació del Metall de CGT de Catalunya (FEMEC), Federació de Treballadors de Catalunya (FTC), Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC), Sindicat Unitari (SU)

Centres d'Internament d'Estrangers Presons encobertes

El Centre d'Internament per a Estrangers (CIE) de La Verneda, Aixa com el que s'està construint a la Zona Franca, és una de les portes de sortida que existeixen en l'estat espanyol per als immigrants que cada any són retornats als seus països. Al costat del CIE de Barcelona es troba el d'Algesires (centre d'internament i local de detenció de Las Eras), Fuerteventura (aeroport i El Matorral), Lanzarote, Madrid (Moratalaz i Aeroport de Barajas), Màlaga, Murcia, Tarifa (Isla de las Palomas de la Guàrdia Civil), Tenerife, València, Ceuta (Calamocarro) i Melilla.

Aquests centres han desenvolupat i desenvolupen un paper clau: són el símbol més clar de les polítiques migratòries que pretenen mantenir a refugiats i immigrants fora d'Europa. Encara que en els països de la UE les seves formes són diferents, en realitat es tracta d'institucions europees en un marc

unificat que promouen fins i tot l'extensió d'aquests centres més enllà de les fronteres "externes" de la UE, des dels Balcans fins a Líbia. Tenen certes característiques comunes. La primera d'elles són els ocupants: immigrants, sense papers. La segona és que els anomenats "immigrants il·legals" són considerats i gestionats com grup. La tercera és que en aquests centres no es garanteix el respecte pels drets fonamentals: no hi ha llibertat de moviment, drets bàsics com el d'asil, dret a la vida familiar i a la vida privada, així com els drets dels menors no només no estan garantits sinó que, a més, els tractes degradants i humiliants són habituals en ells. El CIE de La Verneda és un dels exemples d'aquesta Barcelona vergonyosa que de mà del "marxós" Mr. Clos ven multiculturalitat - ara que se celebra l'aniversari del "primer" diàleg del Forum - mentre d'altra banda tanca i deporta a qui no ha comès cap altre delictes que ser immigrant. Són vàries les ONG's, associacions de veïns, partits i fins a la Comissió de Drets Humans de l'ONU que s'han queixat de les instal·lacions del CIE, de caràcter no penitenciari, i de les condicions en les quals viuen els immigrants que passen per aquest centre. El Observatori de Drets Humans de la UB qualificava el centre de "inconstitucional" perquè es detenen persones pel que són i no pel que han fet. La comissaria de La Verneda va ser creada com vestuari per a policies durant l'existència de la Policia Armada de la dictadura franquista. En 1989, va obrir les seves portes com macrocomissaria: un complex en el qual treballaven 300 agents, tenia un edifici de cinc plantes i un soterrani amb 26 calabossos. Els immigrants, segons les ONG's, estan en aquest soterrani. Les peticions d'entrevistes de diferents mitjans de comunicació amb els responsables del CIE i permís per a realitzar fotografies en l'interior del centre són sistemàticament denegades. Els detinguts es troben en soterranis on fa molt fred, amb només una manta i les portes de barrots, sense sortir ni a un pati ni res. Algunes de les sales de detenció són visibles fins i tot des de la cua on es tramiten els DNI o els passaports: finestres que deixen veure a immigrants amuntegats que treuen les mans fora de les reixes... Des de la Plataforma Antiglobalització de Sant Martí portem ja temps promovent diferents jornades de sensibilització en el barri contra aquest tipus de centres.

No als CIEs: ni a La Verneda ni a la Zona Franca!
Equipaments socials, ja!
No a la Llei d'Estrangeria ni als seus instruments repressius!

Noelia. Barcelona

Franki, llibertat!

Un jove de Terrassa s'enfronta a una condemna de 2 anys i tres mesos de presó, acusat d'ultratge a la bandera, desordres públics i atemptat a l'autoritat. És la sentència que ha dictat el jutge (un fiscal militar sota el franquisme) pels fets derivats d'una cercavila, ara fa tres, anys, quan un grup de joves van voler despenjar les banderes d'Espanya i d'Europa del balcó de l'Ajuntament. Un nou exemple de judici polític ple d'irregularitats i de mentides per criminalitzar les lluites socials. Trobareu més informació a:

<http://llibertat.com/franki/>

POLÍTICA

Euskadi

Després de les eleccions

Les eleccions basques van ser precipitades pel PNB-EA-EB per a treure rendiment electoral al debat sobre el pla Ibarretxe i el rebuig del Parlament espanyol, aprofitant la il·legalització de Batasuna per a obtenir una majoria absoluta. Però el Govern va deixar passar la candidatura del PCTV- EHAK entre les denúncies del PP que exigirien la immediata il·legalització i els comentaris dels membres del tripartit basc (PNB, EA EB) perquè el Govern actués. Amb la candidatura abertzale el tripartit no aconseguia la majoria absoluta que s'havia fixat com a meta electoral, el Parlament torna a quedar bloquejat com ho va estar la major part de l'anterior legislatura amb dos blocs exactes PP + PSOE d'un costat PNB-EA-EB-Aralar de l'altre i els 9 diputats del PCTV que desequilibraven la balança. Les dificultats per a l'elecció de la presidència del parlament són un botó de mostra. Així les eleccions es van girar contra qui les va promoure: el PNB.

El PNB ha estat un dels dos grans derrotats, doncs a pesar que segueix encapçalant els resultats i molt probablement formarà govern, perd -al costat de EA- més de 140.000 vots cedint 4 escons. Bona part d'aquests vots van girar cap a l'esquerra abertzale, sigui directament al EHAK o a Aralar, que de conjunt van augmentar en 35.000 vots, però altra part molt important va engrossir les llistes de l'abstenció, que va créixer en un 10% (69% de participació enfront del 79% de fa quatre anys). Aquesta última dada també és significativa, donat que un sector de l'electorat de PNB-EA va rebutjar la maniobra electoral d'Ibarretxe.

La segona dada a destacar és la fortalesa del moviment abertzale expressada a través del vot al EHAK, que amb 150.188 vots supera els 142.784 d'Euskal Herritarrok. El que sumat a aquest efecte abstenció li permet passar de 7 a 9 diputats. Una conclusió s'imposa: la repressió pura i dura no líquida el moviment abertzale, al contrari ha provocat l'efecte de reforç. A aquest mateix augment electoral ha contribuït -com ja ocorregué amb la treva d'ETA en ocasió del pacte de Lizarrar- l'absència d'accions armades. Si a això afegim els 28.000 vots de Aralar -escissió de Batasuna- resulta un reforçament electoral notori de l'esquerra abertzale, és a dir, el més allunyat als objectius fixats pel govern d'Aznar i el pacte antiterrorista amb el PSOE. El fracàs d'aquesta orientació és obvi.

El tercer element és la conseqüència del què acabem de dir, l'esgotament del projecte del PP, de repressió i més repressió com a única política. El PP perd 118.138 vots, això és el 35% dels vots que obtingué, el que li resta 5 diputats i el més sagnant per a ells és que queda en una posició totalment marginada de la política basca. Potser, per que s'ho veïen venir, els pesos pesats del PP s'havien buscat preventivament refugi en el parlament europeu. Gran part d'aquests vots que perd el PP van a l'abstenció, altra part van al PSOE que augmenta en 20.000 els seus vots, guanyant 5 diputats i passant a ser la segona força. Així mateix, aquest fet de nou reforça la política de Zapatero envers el tema basc (veure "El Govern i la qüestió basca" LI 60).

Per a completar el panorama n'hi ha prou en recordar que EB-B manté els seus 3 diputats encara que perd més de 13.000 vots. És difícil que EB-B obri un espai propi en el panorama basc, quan ha estat carn i unglia d'un govern de la patronal basca avalant la seva política econòmica neoliberal, mentre en el terreny de defensa conseqüent dels drets nacionals ha de veure com una vegada i una altra el seu referent estatal IU vota al costat del PSOE i el PP, per exemple en la votació contra el Pla Ibarretxe, o abstenint-se davant la il·legalització de Batasuna, ...

Finalment cal desemmascarar la falsa imatge d'un poble dividit gairebé al 50% entre espanyolistes o constitucionalistes i nacionalistes o soberanistes, com als mitjans de premsa oficials els hi agrada de presentar. La realitat és que el bloc constitucionalista arriba a poc més de 485.000 electors, mentre que el del nacionalisme basc (PNB-EA, EHAK, i Aralar) sumen 642.000 vots, als quals es podria sumar Esker Batua que avui forma govern amb PNB i EA compte amb 65.000. Les eleccions al Parlament basc és potser on més es distorsiona el vot proporcional, és a dir aquell principi pel qual tots els vots tenen el mateix valor, doncs un vot d'un alabès val en diputats el mateix que el vot de diversos electors de Biscaia.

Perspectives

Amb un previsible Govern en minoria i un Parlament bloquejat, el Pla Ibarretxe surt ferit de mort de les eleccions. El PNB podia seguir empenyent aquest pla fins a on li deixessin (no només Madrid sinó també el Parlament Basc) en una crònica d'una mort anunciada o deixar-lo a un costat i buscar un lloc en les taules de negociació que s'estan organitzant, tant entre el Govern i ETA, com entre els partits polítics bascos. En l'entrevista a la Moncloa, Ibarretxe i Zapatero apopen posicions: el pla Ibarretxe s'aparca i s'aplana el camí per a les propostes que es van a votar conjuntament en el debat sobre l'estat de la nació i que obren la porta a oficialitzar les negociacions amb ETA i entrar en la dinàmica negociadora de Reforma estatutària que proposava Zapatero.

Cal constatar a més que el sector dirigent actual del PNB amb Imaz al capdavant era crític amb el Pla Ibarretxe i buscava un acostament al PSE-PSOE. Aquest pla es va gestar amb la vella direcció d' Arzallus i el seu sector "soberanista", però Egibar, el seu candidat, va ser derrotat per Imaz. Per això no és descartable a mitjà termini un nou Govern de coalició PNB/EA/PSE, fins i tot d'amplia base amb la inclusió de EB o de Aralar, amb l'objectiu

d'emprendre una reforma pactada de l'Estatut.

Amb aquest panorama totes les peces estan disposades per a emprendre les negociacions de les quals parlava Batasuna a Anoeta, que va confirmar que les volia ETA i que coincideixen amb les propostes del Govern. Zapatero, en el debat de l'estat de la Nació, aconsegueix una àmplia complicitat - només sense el PP- per a avalar l'inici del procés negociador. Però cal entrar en què van a negociar.

Nosaltres no ens oposem a un acord entre ETA i el règim pel qual es puguin canviar armes per presos. De fet la lluita armada d'ETA s'ha girat contra el poble basc, aïllant-lo i permetent una política repressiva creixent que contava amb el vist-i-plau de gran part dels treballadors de la resta de l'estat. Però el centre del problema és polític. L'objectiu del Govern de la Monarquia no és altre que el d'arribar a un acord que reconduïxi la situació al marc constitucional, a canvi d'algunes concessions parcials. Si del que es tracta és que l'acord amb ETA sigui la cortina de fum perquè l'esquerra abertzale s'integri en el parlamentarisme avalant -des d'un discurs més o menys radical- la legitimitat monàrquica, amb l'objectiu d'una reforma estatutària, la reculada serà enorme. A aquest procés d'integració parlamentària del Moviment d'Alliberament Nacional Basc Arzallus li va dir "bajarse del monte" i el mètode llavors va ser Pacte de Lizarrar, en el qual es reconeixia la legitimitat institucional. Per això nosaltres ens vam oposar a aquest pacte aplaudit per la major part de l'esquerra extraparlamentària de l'estat.

D'una cosa estem segurs que no hi ha transició -negociada o sense negociar- de la monarquia a un règim de llibertats en els quals els pobles tinguin reconegut el dret d'autodeterminació. Prosseguir aquesta lluita per la llibertat exigeix emprendre el camí de la ruptura amb el règim que va designar el Cabdill, i que va deixar lligat i bé lligat en mans del seu successor Juan Carlos de Borbó: la unitat i indivisibilitat de l'Estat espanyol en el seno de la Monarquia.

I per a enfrontar a la Monarquia eficaçment cal tornar a unir el que va estar unit en la lluita contra Franco: la unitat de la lluita dels treballadors de tot l'estat que integrava el reconeixement del dret a l'autodeterminació dels pobles. Aquest camí precisa una primera concreció: la constitució d'una àmplia plataforma d'organització polítiques, sindicals, moviments, ... en tot l'estat.

15/5/05

Josep Lluís. Barcelona

Responent a les amenaces de repressió

Diverses organitzacions a Catalunya vam signar un manifest davant les passades eleccions al Parlament Basc en el qual es de denunciava la il·legalització de dues candidatures de l'esquerra abertzale (Batasuna i AG), es feia una crida a respondre davant aquestes accions repressives i es donava suport a EHAK davant les amenaces de ser igualment il·legalitzada. El manifest acaba reclamant els "drets civils i el respecte del dret d'autodeterminació com a únic camí per a resoldre el conflicte".

Signen: Comitè Català de Solidaritat Internacionalista, Endavant-Osan, Estat Català, Joves Comunistes del Poble Català, L'Espenta, Partit Comunista del Poble de Catalunya, Assembla Roja-Corrent Roigs i Lluita Internacionalista

Alguns apunts, 68 anys després

Els fets de maig de 1937

Aquesta revolta obrera a Catalunya sintetitza el drama del proletariat espanyol dels anys 30 i sobre tot durant la "guerra civil", en els seus esforços per alliberar-se de l'opressió de classe de la burgesia i l'absència d'un partit revolucionari que el pogués portar a la victòria. Tant la versió estalinista de "conspiració franquista", com l'anarquista de "lluita fratricida", amaguen el que va ser l'últim intent de redreçar cap un camí revolucionari la lluita contra el feixisme i la màxima expressió de la lluita de classes en la qual es definien clarament, a una banda i l'altra de les barricades, les dues classes en conflicte. Com que la posició antiobrer de la socialdemocràcia i l'estalinisme, alineats amb la burgesia, és evident, ens centrarem en les polítiques de l'altre bàndol.

S'han escrit moltes coses sobre aquells dies, citarem Miquel Amorós ("La revolució traicionada") per explicar què va fer de desencadenant a Barcelona: "L'atac a la Central Telefónica de la plaça de Catalunya va ser la gota que va fer vessar el vas de la paciència dels treballadors. El dilluns dia 3, cap a les tres de la tarda, el comissari general d'Ordre Públic, Rodríguez Sales, membre del PSUC, es va presentar davant de l'edifici amb una ordre signada pel conseller de Seguretat Interior [de la Generalitat de Catalunya], Artemi Ayguadé [ERC], acompanyat de tres camions de guàrdies d'assalt, i va començar els treballadors [que fins aleshores es trobaven sota la direcció d'un comitè UGT-CNT i un delegat governamental] que mantinguessin els braços enlaire mentre procedia a desarmar-los. Els obrers dels pisos inferiors es van defensar immediatament i els atacants van mantenir-se al primer pis. La notícia es va difondre com un llamp per tota la ciutat... S'omplien els locals dels sindicats. Intentaven armar-se per protegir-se d'agressions similars contra altres edificis... A les set de la tarda la vaga era general".

Aquest atac era un més dels que estava duent a terme el govern, des de pràcticament el 19 de juliol del 36, per recomposar l'ordre republicà decantant a favor seu amb menys d'un any la dualitat de poders instaurada per la victòria obrera sobre els militars sublevats. Dos dies abans el govern havia prohibit les manifestacions i actes de l'1 de maig. Els obrers sentien que no es podia cedir més a les provocacions governamentals i que calia derrocar el poder reaccionari que desemparava el Front d'Aragó i de Llevant, desarticulava les empreses sota control obrer i reforçava els cossos repressius republicans que desarmaven els treballadors. Calia recuperar les conquestes del juliol, dirigir el país directament i evitar pèrdues com les de Màlaga i altres poblacions lliurades traïdorament a mans dels feixistes. Treballadors, majoritàriament de la CNT i del POUM i de les JJLL, van aixecar barricades espontàniament als llocs estratègics de Barcelona i altres poblacions catalanes, però la direcció de la CNT-FAI els cridava a desmuntar-les i tornar a la feina. Si en un primer moment el prestigi del POUM va créixer perquè va proposar mantenir "defensivament" les posicions, el dijous 6 el seu òrgan "La Batalla" cridava a retirar-se perquè "s'havia guanyat una batalla parcial".

Només organitzacions polítiques amb escassa força, com els Bolxevics-Leninistes (secció de la IV^a Internacional) i Los Amigos de Durruti (agrupació dins de la CNT), van recollir les reivindicacions immediates dels que lluitaven -restitució de la Central Telefónica i desarmament de la Guardia d'assalt- alhora que hi donaven una perspectiva política: "cap compromís; llibertat detinguts; sou familiar, cartilla de racionament i control obrer de l'economia i l'ordre; desarmament dels cossos repressius; no a l'armistici, armament del proletariat i creació d'un exèrcit revolucionari; dimissió del govern, tot el poder a la classe obrera, creació d'una Junta revolucionària".

A les barricades de Catalunya, la columna vertebral de la República, s'enfrontaven les dues classes antagoniques: d'una banda la burgesia per mitjà dels seus polítics al govern i els seus cossos repressius (carrabiners, guàrdia civil i guàrdies d'assalt) que rebien la col·laboració del PSUC (amb influència a la UGT que, al revés que a altres llocs, havia fet de cobertura sindical de la petita burgesia) i d'Estat Català; de l'altra la CNT, que agrupava el gruix del proletariat català, amb el POUM. El drama era que al contrari que els primers, que tenien uns partits amb l'objectiu clar de liquidar la presència obrera a la societat reforçant l'estat republicà garantia de la propietat privada, els segons no disposaven de cap partit revolucionari format que expressés els interessos de la classe obrera, sinó que només tenia unes direccions que evitaven l'enfrontament, enganyaven les masses amb pactes il·lusoris i els aconsellaven la inactivitat. Fèlix Morrow demostrà a "Revolució i contrarevolució a Espanya" la inconsistència dels arguments de la "manca de condicions" per a la revolució: "aïllament de la resta del país, debilitament del front, previsible intervenció imperialista...". Pel que fa a la "manca de maduresa" del proletariat espanyol, Trotski, que coneixia de primera mà la revolució russa, el valorà reiteradament com a més avançat que el de S. Petersburg del 17. Annexem un fragment de la seva anàlisi del problema central de la revolució espanyola: la manca de direcció revolucionària.

Mentre des del govern es titllava la lluita de conspiració al servei del feixisme i les forces republicanes atacaven les posicions obreres, els comitès regionals de la CNT-FAI utilitzaven tota la seva autoritat per convèncer els obrers que no assaltessin les casernes i que atressin els camions dels milicians que estaven disposats a anar cap a Barcelona informant-los que s'havia arribat a un pacte perquè no enviessin guàrdies d'assalt a Barcelona. En relació amb la columna que va enviar el propi govern de València (en el qual participava la CNT), l'actuació de la direcció de la CNT va ser especialment criminal: va donar ordres als seus militants de Vinaròs, que estaven disposats a impedir el pas dels guàrdies d'assalt, que la deixés passar; Garcia Oliver aconsellà que se la rebés "amb carinyo" a Catalunya, però quan va arribar a Tortosa va afusellar obrers i destrossà els locals, només era el preàmbul de la seva actuació. L'existència de la columna es va amagar als camarades que estaven concentrats per sortir des del Front d'Aragó. Els discursos de la CNT i la FAI cridant a la pau s'afegien a la ràdio als del President de la Generalitat. Simultàniament la cúpula de la CNT negociava interminablement amb les autoritats per recomposar la Generalitat d'acord amb els seus interessos, amagava a la seva premsa els atacs

governamentals (es va arribar a cremar la Soli a les barricades) i no responia a les peticions d'ajuda de les seves bases. Però els arguments segons els quals no s'havia de debilitar el front no regien per a les forces governamentals que van atracar al port de Barcelona vaixells de guerra enviats pel ministre de Marina.

El divendres 7 es desmuntaven les barricades obreres. Hi havia 500 morts i 1.000 ferits, la major part dels quals s'havien produït després de l'ordre d'alto el foc de la CNT. Aquells dies o més tard van ser assassinats, entre altres, els trotsquistes Moulin i Wolf; els anarquistes Berneri, Barbieri, Rua, Martínez, Ascaso (el germà) i Ferrer (el nét); i els poumistes Nin, Mena i Landau. La República va crear el SIM (Servei d'Intel·ligència Militar) i un Tribunal Especial per jutjar els revolucionaris, que van omplir les presons. Molts diaris obrers van ser clausurats i es va imposar la censura pels que quedaven. El POUM, la FAI i altres organitzacions van ser prohibides. Va ser dissolt el Consell de Defensa d'Aragó. L'autonomia catalana va quedar en no res. Els estalinistes, que s'havien mostrat com una força de xoc contrarevolucionària, van passar a ser la força dominant i, en coalició amb el dretà Indalecio Prieto, forçaren la caiguda de Largo Caballero i la creació del govern Negrín que va proposar els "tretze punts per la pau" per a un armistici. Caigué tota la cornisa cantàbrica i al final la guerra contra el feixisme es va perdre. La República havia ensenyat que de qui de veritat tenia por era dels obrers. La "mà de ferro" i la unitat antifeixista amb la burgesia només van garantir la derrota. La consigna pregonada per l'estalinisme de "Primer guanyar la guerra, després la revolució", i que en la pràctica van seguir la CNT i el POUM, va resultar "Primer la contrarevolució, després perdre la guerra".

Jaume . Barcelona

Una anàlisi del moment

"El juliol de 1936 -per no referir-nos a un període anterior-, els obrers espanyols van rebutjar l'assalt dels oficials que havien preparat la seva conspiració sota la protecció del Front Popular. Les masses van improvisar milícies i van crear comitès obrers, ciutadelles de la seva futura dictadura. D'altra banda, les organitzacions dirigents del proletariat van ajudar la burgesia a destruir aquells comitès, a liquidar els assalts dels obrers a la propietat privada, i a subordinar les milícies obreres al comandament de la burgesia, amb el POUM participant al govern, a sobre, i assumint una responsabilitat directa en aquella tasca contrarevolucionària. Què vol dir en aquest cas "immaduresa" del proletariat? És evident que significa simplement que malgrat la línia política correcta que van adoptar les masses, aquestes últimes van ser incapaces de trencar la coalició dels socialistes, els estalinistes, els anarquistes i el POUM amb la burgesia. Aquest model de sofisma prové del concepte d'una mena de maduresa absoluta, és a dir, d'una condició perfecta de les masses, en què no tenen neces-sitat d'una direcció correcta i, el que és millor encara, són susceptibles de vèncer contra la seva pròpia direcció. Ni existeix ni pot existir una maduresa com aquesta.

Però, per què els obrers que manifesten un instint revolucionari tan segur i aptituds tan superiors per al combat se sotmetrien a una direcció traïdora? -objecten els savis. No hi ha hagut ni el més mínim rastre de subordinació -respondrem nosaltres. La línia de combat seguida pels obrers tallava a cada moment, segons cert angle, la línia de la direcció. En els moments més crítics, aquest angle arribava a ésser de 180 graus. La direcció ajudava llavors, directament o indirecta, a sotmetre els obrers per la força armada. El maig de 1937, els obrers de Catalunya es van revoltar no només sense la seva pròpia direcció, sinó contra aquesta. Els dirigents anarquistes -burguesos patètics i menyspreables disfressats amb poc cost de revolucionaris, han repetit centenars de vegades a la seva premsa que si la CNT hagués volgut prendre el poder el maig, ho hagués fet sense dificultat. Aquesta vegada, els anarquistes diuen la pura veritat. La direcció del POUM es va agafar literalment a les faldilles de la CNT, no va fer res més que decorar la seva política amb una altra fraseologia. Només gràcies a això, va poder la burgesia aixafar la revolta del proletariat el maig "freturós de maduresa". S'ha de no entendre res sobre les relacions entre la classe i el partit, entre les masses i els seus dirigents, per repetir la frase buida segons la qual les masses espanyoles no han fet res més que seguir la seva direcció. L'única cosa que es pot afirmar és que les masses, que contínuament han intentat obrir-se camí cap a la via correcta, s'han trobat que produir una nova direcció que correspongui a les necessitats de la revolució, en el punt àlgid del combat, estava per sobre de les seves forces. Ens trobem davant d'un procés profundament dinàmic, [...] la discussió que emprenen els nostres savis és purament estàtica: per què la classe obrera en el seu conjunt ha seguit uns dirigents dolents?

[...] En realitat, la direcció no és de cap manera el simple "reflex" d'una classe, o un producte de la seva pròpia potència creadora. Una direcció es constitueix a través de xocs entre les diferents classes, o de friccions entre les diferents capes que existeixen dins d'una classe concreta. Quan ha sorgit, la direcció s'eleva invariablement per sobre de la seva classe i, per això mateix, arriba a estar predisposada a rebre la pressió i la influència d'altres classes. El proletariat pot "tolerar" molt de temps una direcció que ja ha sofert una degeneració interna completa, però que encara no ha tingut ocasió de manifestar aquesta degeneració en el curs de grans esdeveniments. És necessari un gran xoc històric per revelar de manera aguda la contradicció entre la direcció i la classe. Els xocs històrics més potents són les guerres i les revolucions. Precisament per això la classe obrera és sorpresa per la guerra i la revolució, però fins i tot en els casos que la vella direcció ha manifestat la seva corrupció interna, la classe no pot improvisar immediatament una nova direcció, particularment si no ha heretat del període precedent sòlids quadres revolucionaris, capaços d'utilitzar l'esfondrament del vell partit dirigent."

Trotsky "Classe, partit i direcció"

SINDICAL

Declaració

Un altre 1 de maig

**No a la regularització en mans del patró
Fora la Llei d'Estrangeria, la pitjor reforma laboral**

Les direccions de CCOO y UGT van pactar amb la patronal i el Govern les condicions del procés de regularització de treballadors immigrants. Les dades són contundents: del milió i mig de treballadors sense papers que viuen a l'Estat espanyol, només un terç hauran pogut legalitzar la seva situació. El propi Govern esperava que regularitzar 800.000 treballadors, però, com era previsible, el mecanisme escollit ha resultat un fracàs. Amb l'exigència d'un contracte de treball, sota el pretès objectiu de fer aflorar l'economia submergida, no s'ha fet altra cosa que posar els papers en mans del patró. Era previsible que, al marge de les declaracions oficials, la patronal no col·laborés en el procés, perquè obté grans beneficis de la il·legalitat: jornades extenuants per salaris per sota de conveni, sense vacances i sense protecció, estalvi de la cotització a la Seguretat Social, inexistència de mesures de prevenció de riscos laborals....

No és sorprenent que el 30% d'accidents amb baixa els pateixin treballadors immigrants (la dada seria molt més elevada si es comptabilitzessin els accidents laborals dels "sense papers"). Així, aquesta regularització (que porta la signatura de Méndez i Fidalgo) s'ha convertit en un instrument més d'extorsió sobre el sector més explotat de la classe treballadora: molts han estat acomiadats per demanar els papers, a d'altres se'ls ha obligat a pagar fins a sis mil euros per un contracte. I després d'això, les direccions burocràtiques encara tenen la barra d'exigir que "es compleixi la llei" i "es reprimeixi tots els qui estan en la il·legalitat": multes pels empresaris... i pels "sense papers", expulsions... Sort que les centrals sindicals alemanyes no van exigir el mateix els anys 50, quan érem nosaltres els qui havíem d'emigrar per sobreviure. Cal exigir l'ampliació del procés de regularització i l'eliminació del requisit del contracte, concedint a tots els treballadors sense papers, com a mínim un visat de recerca de feina perquè puguin sortir del mercat negre d'esclaus. Cal obrir les portes dels sindicats als companys immigrants i treballar per la defensa dels seus drets, perquè aquesta és l'única manera d'evitar que el racisme ens faci un forat a la classe, per on es colin encara més ofensives patronals. Cal derogar la llei d'estrangeria: la tercera reforma laboral, que ha fet retrocedir les condicions de treball de milers de companys al segle XIX.

Contra les deslocalitzacions: nacionalització amb control obrer!

Els tancaments per deslocalització industrial se succeeixen sense descans. Entre l'ampliació de la UE a 25 membres i l'entrada en vigor d'acords de

liberalització -com el del tèxtil-, el pitjor de la deslocalització industrial està encara per arribar. Els sectors més afectats són metall, tèxtil i químiques. La patronal busca treure partit a les diferències salarials que en set dels nous socis de la UE està al voltant de 4 euros/hora mentre que a l'Estat espanyol estan 15'37 euros/hora (una de les més barates de la UE, ja que superen els 19 euros/hora). Respecte al tèxtil, que compta amb 7000 empreses i 240.000 llocs de treball, en el primer mes d'entrada en vigor de la liberalització, ha augmentat fins un 2700 % l'entrada de tèxtil procedent de Xina, Índia i Pakistan, com a resultat de la instal·lació de les mateixes multinacionals allà. I què proposa el Govern? Que no esperin els empresaris que els afecti la crisi, que siguin ells qui deslocalitzin -almenys parcialment- per a augmentar la competitivitat. I ofereix diner públic per tal d'ajudar a acomiadar o bé tancar! Pot haver una actitud més indignant en un govern que ho és per un vot majoritari dels treballadors? Però les deslocalitzacions són presentades per les direccions de CCOO i UGT com quelcom inevitable i tota la mobilització -quan n'hi ha- es limita al nombre de dies d'indemnització. Així el procés de desertització industrial prossegueix. No és cert que no es pugui fer res: cal mobilitzar-se, com han fet els treballadors/es de Miniwatt (Philips-LG), exigint del govern autonòmic català la intervenció de la fàbrica, la seva nacionalització. No hi ha altre camí, s'imposa una política d'unitat amb totes les empreses afectades per defensar els llocs de treball. Però això vol dir enfrontar sense paliatius les direccions de CCOO i UGT que d'un cantó han imposat amb la desmobilització el més complet aïllament dels conflictes i, si tot i així surten a la lluita, la traïció. En el cas de Miniwatt, mentre la UGT acorda amb la Conselleria de Treball el xantatge sobre els treballadors (o accepten l'oferta de l'empresa o tindran 20 dies per any treballat), la CONC ha boicotejat absolutament les mobilitzacions d'aquí mentre CCOO estatal s'encarregava de boicotejar la marxa a Madrid. Situacions que no tenen alternativa tampoc amb posicions sectàries que acaben com a IAR en la signatura del tancament per part de CGT. Cal la unitat per baix com a únic camí d'imposar una lluita que freni la desertització industrial.

No a la nova Reforma Laboral

El primer any de Govern socialista no ha pogut ser millor per a la patronal: un augment de benefici notable en tots els sectors empresarials (el 2004 les empreses no financeres van augmentar beneficis un 21,7%, inclosos els sectors industrials amb un 11'6%), mentre les despeses de personal només creixien un 1'7%, és a dir, mentre els treballadors/es en la seva majoria perdien poder adquisitiu i amb una taxa de precarietat del 30%, que és doble de la mitjana de la Unió Europea. Però la patronal demana més i exigeix ara un abaratiment de l'acomiadament i una nova rebaixa en les cotitzacions patronals a la Seguretat Social. Sobre el primer, el ministre de Treball, Jesús Caldera, ja ha defensat la reducció de 45 a 33 dies.

1/05/05

Llei Orgànica de l'Educació del PSOE, quasi la LOCE del PP

Més privatització... i religió

Com assenyalava l'article sobre ensenyament del LI anterior, el MEC ha presentat la seva Llei Orgànica d'Educació (LOE), que pren en els aspectes essencials el més negatiu de les seves predecessores (LOCE i LOGSE). Increment de privatització i "selecció" en el sistema educatiu i jerarquitització, reconversió i precarietat del professorat, són trets distintius d'una llei que, juntament amb el manteniment de l'obligatorietat de l'oferta de religió en els centres, maquilla la LOCE i justifica l'apel·latiu de LOCilla. Tenen molta pressa per aprovar-la perquè diuen que, si no, entraria en vigor la LOCE. Per això aquest mes passa al Consell de Ministres perquè hi doni el vist-i-plau i entri a les Corts. Es preveu que a la tardor el debat sobre estigui en el punt culminant i la llei aprovada abans de cap d'any.

Mes privatització. I pagament de serveis?

Com el Pacte Nacional de Catalunya, el nou llenguatge del govern -que arrossega intel·lectuals ben pensats i sindicats majoritaris- és el de parlar de "xarxa educativa sostinguda amb fons públics" per diluir el fet que amb aquests fons públics es mantenen els sucultes beneficis dels centres privats encarregats d'anar avalant amb titulacions acadèmiques la divisió en classes d'aquesta societat. Així, la LOE -com en el seu moment la LOGSE i la LOCE-, no va acompanyada d'una llei de finançament que garanteixi almenys el que diu, però sí que reforça els concerts que ja en el seu moment havia introduït el PSOE -conjuntament amb CCOO, UGT, i el suport d'USTEC i STEs- amb la LOGSE. Per això a la LOE està perfectament dissenyat el cobrament d'uns concerts més blindats que mai perquè no els puguin treure, al mateix temps que s'obre la possibilitat d'ampliar-los a períodes no obligatoris com els d'ensenyament infantil.

La guinda de la privatització de la LOE és en la Formació Professional, perquè adduint el caos que hi ha ara entre formació reglada, contínua i ocupacional, aprofundeix l'aplicació de la Llei de Formació Professional del PP pactada amb CEOE, CCOO i UGT. La llei d'FP assentava les bases del desmantellament de la formació professional pública per lliurar-la a empresaris i sindicats, substituint el sucós negoci del FORCEM que venia dels fons europeus per extreure directament els beneficis dels pressupostos educatius estatals. No seria gens estrany que aquesta fos una de les monedes de canvi per al suport sindical a la llei, encara més si atenem al fet que és el mateix que acaben de firmar la patronal i els sindicats en l'acord estratègic per la indústria catalana que s'està prenent com a model per a fer-ne el paral·lel estatal.

Selecció de l'alumnat

L'estructura piramidal del sistema educatiu que hem estat combatent des d'organitzacions sindicals i moviments populars en nom del dret universal a l'educació, fa un pas més amb la LOE. A l'aprofundiment de la doble xarxa pública/privada que ja estratifica l'alumnat, i al manteniment del concepte d'alumnat que en acabar l'educació obligatòria queda expulsat del sistema educatiu -tal com va introduir la LOGSE per a facilitar l'existència d'una mà d'obra desqualificada per a contractes precaris-, ara se sumen més processos selectius com plantejava la LOCE.

Així, es preveu que en acabar l'educació obligatòria es produeixin 3 situacions diferents: d'una banda alumnes que hagin repetit i per tant arribin als 16 sense haver completat els estudis i que, en conseqüència, surtin sense titulació; d'altra banda aquells que als 15 anys (o als 16?) -segons que s'apliqui un article o altre de la mateixa LOE- no "segueixen adequadament" els nivells d'ESO, que cursaran alguna variant del programa de garantia social, -que ja planteja la LOGSE als 16 i que mai no es va sistematitzar dins de la xarxa pública- i pels quals queda confús si amb això arriben a tenir el graduat d'ESO o no; i un tercer per als que superin els mínims i obtinguin el títol de graduat. Proves "d'avaluació de diagnòstic" a 4art de primària i 2on d'ESO homogenies per a tots els centres, i els crítics "itineraris" de la LOCE que amb el nom canviat i aplicats a 4art d'ESO contribueixen a la selecció de l'alumnat. Això promet que el percentatge dels que seran expulsats del sistema educatiu en arribar als 16 anys serà alt, encara més perquè la llei no preveu mecanismes concrets per donar suport als alumnes amb dificultats, el que s'anomena "atenció a la diversitat".

Els mecanismes de retorn posteriors al sistema educatiu a través de l'ensenyament d'adults, malgrat que es planteja que hi ha la voluntat que això passi, no estan desenvolupats en la LOE i, en canvi, els passos concrets que s'estan fent van cap al desmantellament d'aquest sector públic, amb un creixement de les subvencions al sector privat via acadèmies i fundacions de tot tipus. La selecció de l'alumnat es completa amb el manteniment de les proves de selectivitat en finalitzar el batxillerat.

Si hi sumem la supressió de matèries creatiu-manipulatives -música, visual i plàstica i tecnologia- en l'educació obligatòria, i la religió com a avaluable i com a oferta obligatòria als centres, completem un panorama que minusvalora capacitats per a una part de l'alumnat alhora que reforça una concepció enciclopedista de l'educació amb un inqüestionable plantejament ideològic. La piràmide educativa dissenyada pel PSOE i els seus acòlits continuarà reproduint fil per randa l'estructura de classes tal com sempre han reivindicat l'església i la patronal.

Jerarquitització, reconversió i precarietat

La LOE avança en aquest sentit a cavall de la LOGSE i la LOCE: una mica més de democràcia que la segona, però una mica menys que la primera. Però com que reafirma la jerarquització i en alguns aspectes l'aprofundeix, la dinàmica és clara. Perden pes tots els òrgans col·legiats -claustrats i consells escolars- i en guanyen els jeràrquics. Directors "seleccionats" - no pas electes- amb un complement salarial que es consolida per tota la vida i increment de funcions, són elements que avancen cap al cos de directors sense citar-lo; ressorgiment del cos de catedràtics -com la LOCE- per mèrits... es complementen amb una avaluació del professorat sense definir ni com ni qui la farà ni amb quins efectes, cosa que fa tèmer que segueixin la línia del Pacte Nacional català amb els seus socis de govern, i quedin en mans dels directors i la inspecció deixant el professorat en mans d'aquests fins i tot en aspectes com els concursos de trasllat o la continuïtat a la feina dels precaris.

Pel que fa a la precarietat, si bé s'ometrien les oposicions a fi que persones de "reconeguda trajectòria" (¿?) de plàstica o música puguin accedir al cos de catedràtics, no es reconeix el dret que genera el treball del professorat interí i substituït que queda abocat a la clàssica oposició. Caldrà veure, a més, quina incidència té "l'avaluació" en la transparència i objectivitat de la borsa d'interins.

Encara que no sembli una reconversió de l'envergadura de la LOGSE per al professorat de primària, la LOE també ho és. La supressió de les matèries artístiques o tecnològiques representa en ella mateixa una dràstica supressió d'aquests professionals, però també cal veure quins efectes pot tenir en

les plantilles l'oficialització que fa la llei del fet que un professor imparteixi més d'una matèria -com ja passa a la pràctica-, amb les habilitacions per a fer-ho, i la insinuació de l'estructuració d'àmbits en lloc d'àrees.

S'han oblidat fins i tot del "tarannà"

El panorama es presenta molt dur, i així ha començat la seva batalla el govern oblidant el seu proclamat "tarannà" i desoïnt les resolucions del Consell Escolar Estatal que exigia la retirada de la religió i s'oposava a la creació del cos de catedràtics o a la supressió de matèries. L'endemà, el mateix ZP desautoritzava la portaveu, Marta Mata, tranquil·litant l'església i la patronal. La LOE avança en aquest camí i el poder per frenar-la serà en la capacitat de mobilització unitària de la comunitat educativa: la tardor que ve aquesta necessitat serà imperiosa.

Esther. CGT ensenyament

RENFE

Judici contra el Comitè de Vaga de Circulació

El passat 5 de maig va tenir lloc a l'Audiència Nacional el judici plantejat per RENFE contra el Comitè de Vaga de l'Assemblea Estatal dels treballadors de Circulació i l'únic sindicat que va recolzar les decisions dels treballadors, legalitzant les seves convocatòries, el SCF. L'acusació de l'empresa de "vagues abusives" demostra el cinisme d'aquesta, que mentre ens imposa (amb la col·laboració directa del Ministerio de Foment) serveis mínims que pràcticament ens impedeixen als ferroviaris l'exercici del dret de vaga (fins al comitè de vaga rep carta de serveis mínims), ens demana sancions i fins i tot possibles acomiadaments.

En el judici -que no va contar amb l'assistència de cap membre del Comitè General d'Empresa -CGE - (CCOO, UGT, SF, SEMAF i CGT)-, l'advocat de la RENFE va demostrar que considera legals les vagues convocades pels seus sindicats favorits, sabent d'avançada que es van a desconvocar i les perilloses les que surten de la base, decidides directament pels afectats.

Com càstig al SCF que va recolzar la vaga, se li ha llevat després de la privatització representació i mitjans sindicals, d'acord amb els sindicats majoritaris del CGE. Mitjans que han repartit - corregits i augmentats- entre la resta de sindicats. Mentrestant el conflicte de Circulació, que va començar al maig-juny del 2004 amb la major mobilització unitària d'aquest col·lectiu, segueix en via morta. El CGE i l'empresa segueixen "marejant la perdiu" a l'espera que el col·lectiu es desmoralitzi. Però els treballadors no estem disposats a esperar altres 10 o 12 anys, pel que s'han recollit 2.500 signatures exigint solucions ja, que es van lliurar a la presidència del ADIF i Ministerio de Foment i a CGT perquè les fes arribar al CGE. Les mobilitzacions es poden reprendre aviat.

Armando 17/05/05

El tripartit desmantella l'educació pública d'adults

Comença la reconversió

El 28 d'abril la Mesa de l'Educació d'Adults (assemblea constituïda pels sindicats CCOO i USTEC-STEs i els representants del professorat de les escoles d'adults) va convocar una concentració dels i les professors i alumnes de les escoles d'adults davant del Parlament de Catalunya que va tenir la resposta de més d'un miler de persones en defensa de l'educació d'adults pública. Exigim l'estabilitat del professorat actual, l'ampliació de plantilles i recursos i l'ampliació de l'oferta formativa. Es van lliurar més de 6000 signatures, recollides en deu dies, als diputats dels partits de "l'esquerra parlamentària" perquè les fessin arribar als seus grups polítics i a la Conselleria d'Educació. Les signatures volen recordar i exigir als grups i polítics del tripartit el que defensaven quan eren a l'oposició i que ara que són al govern han oblidat.

La Conselleria d'Educació del govern de la Generalitat ha contestat immediatament, publicant dues resolucions: una sobre les plantilles de personal docent públic de formació de persones adultes i l'altra sobre la provisió de llocs de treball. Aquestes dues resolucions marquen l'inici del desmantellament de l'educació d'adults, reconvertint un sector educatiu que havia defensat el seu caràcter públic davant de la privatització, amb una lluita exemplar, durant els governs de CiU. La publicació de les resolucions porten a anul·lar la consideració dels llocs de treball com a singulars (diferents de Secundària i Primària); a acomiadar els interins/es del seus llocs de treball (26% primària i 63% de secundària) per oferir-los a propietaris de primària i secundària en comissió de serveis, la qual cosa no dóna estabilitat a la plaça sinó tot al contrari; i, finalment, reconvertir les places d'especialitat guanyades per una part del professorat en un concurs de mèrits catalogant-les com a places de primària, no acceptant la proposta de la Mesa de catalogar totes les places d'especialitat, cosa que solucionaria la situació anòmala i la divisió que hi ha als centres/aules d'adults i milloraria les seves condicions laborals. La conselleria s'ha negat a negociar els temes clau amb els sindicats incomplint un cop més el protocol de negociació d'educació signat per la conselleria i els sindicats. Tot això només fa que agreujar la situació del sector públic d'adults i comportarà que no es presenti cap pla de formació per la població immigrada ni cap millora de les condicions laborals del professorat; però sí que es privatitzi l'oferta educativa (proves d'accés a grau superior i a la universitat per la via de les fundacions dels IES i de les universitats, o subvencions a entitats privades per cursos de llengua per a immigrants...), no ampliar recursos davant de l'augment de demanda i jerarquitzar més els centres/aules (vegeu el LI 59). Aquesta és la política educativa del govern tripartit que mentre era a l'oposició donava suport a les reivindicacions i a la lluita de la Mesa de l'Educació d'Adults, i de polítics com Bargalló (cap del govern i d'ERC), Marta Cid (consellera d'educació), Joan Saura (membre del govern i d'ICV-EUiA), Benach (President del Parlament) ... o els grups parlamentaris del PSC-CpC, ERC, ICV-EUiA que van signar el manifest en defensa de l'educació d'adults i ara són tots ells els que apliquen la reconversió. El que no havia pogut dur a terme el govern de CiU ara ho està fent "l'esquerra parlamentària": desmantellar aquest sector educatiu.

El panorama sindical és totalment decebedor: la UGT es desmarca de les posicions de la Mesa i dóna suport a les propostes de la conselleria; CCOO, lligada de mans pels pactes socials signats amb el govern, no dóna un suport total a les reivindicacions i a la lluita dels seus afiliats i de l'assemblea de la Mesa; i la USTEC-STEs viu a remolc del que decideix l'aparell de CCOO.

La Mesa de l'Educació d'Adults, davant de la situació, decideix intensificar la mobilització per denunciar la política de la conselleria i aturar els plans de desmantellament del sector. L'assemblea de la Mesa va aprovar un pla de mobilitzacions pel mes de maig: vaga el dia 18, concentracions... Un pla del qual CCOO no pot desmarcar-se -malgrat que ho ha intentat- com ja ha fet amb la lluita de Miniwatt. Un pla de lluita en què fixos (propietaris) i precaris (interins/substituts) anem junts. Cal la lluita conjunta contra la precarietat amb els companys de sanitat, administració pública ...

No a la reconversió de l'educació pública d'adults

Miquel. CCOO. Girona

Anivellant per baix drets laborals i serveis públics

La directiva Bolkestein

En el debat francès del referèndum del Tractat de la Constitució Europea - en què durant mesos les enquestes han donat com a vencedor el NO - ha sortit a la llum el projecte de directiva Bolkestein de liberalització de serveis. Aquest projecte, transitòriament a la nevera tot esperant millor ocasió, mostra descarnadament el veritable projecte econòmic liberal contingut en la Constitució Europea. La liberalització s'accelera quan s'incorporen a la UE

10 països d'Europa central i oriental, amb drets de treball, de consum i mediambientals inferiors als de l'Europa dels 15. A la UE (455 milions d'habitants) els serveis generen gairebé el 70 % del PIB i dels llocs de treball. Aquest projecte de directiva és fill tant de la Constitució com de l'Acord General per a la Comercialització dels Serveis (AGCS), que s'aplica a escala mundial, d'acord als criteris de l'Organització Mundial del Comerç (OMC). El Tractat Constitucional no utilitza mai el terme "serveis públics", sinó "serveis d'interès econòmic general" (és a dir, que poden passar a mans privades, a les mans de les multinacionals). El text no aporta la més mínima protecció a la liberalització dels serveis públics. L'art. III-148 diu que els "Estats membres s'esforçaran per procedir a una liberalització dels serveis més àmplia que l'exigida", en cap cas implica la creació de serveis d'interès en aquells països on no existeixin. Art. III-166.2: "Les empreses encarregades de la gestió de serveis d'interès econòmic general...estaran subjectes a les normes sobre competència...". Art. III-167 "...seran incompatibles...les ajudes atorgades pels Estats... que falsegin o amenacin la competència...". El tractat també persegueix "un mercat interior en el qual la competència sigui lliure i no falsejada", on la Unió "garantirà en el seu interior la lliure circulació de persones, serveis, mercaderies i capitals i la llibertat d'establiment". III-144 "quedaran prohibides les restriccions a la lliure prestació de serveis dins de la UE per als nacionals dels Estats membres establerts en un Estat membre distint del destinatari de la prestació". III-210 es prohibeix "tota harmonització de les disposicions legals i reglamentàries dels Estats membres". III-209 diu clarament "aquesta evolució serà conseqüència tant del funcionament del mercat interior, que afavorirà l'harmonització dels sistemes socials...".

Conseqüències: Primer, un empresari que ofereix uns serveis estarà sotmès únicament a la llei del seu país d'origen, amb salaris més baixos, els horaris més llargs, pitjor Seguretat Social, que no és sinó un estímul a les deslocalitzacions cap a aquells països de la UE on regnen els mínims socials, laborals, fiscals o ambientals. Els treballadors i treballadores desplaçats per a realitzar un servei seran regulats per la normativa del país d'origen i no per la del país on es presta el servei, cosa que impedeix a la pràctica el control sindical de les seves condicions de treball. Els convenis col·lectius tindrien tantes excepcions com empreses estrangeres, pressionant a la baixa els mercats laborals locals. En segon lloc, per a accedir a la llibertat de circulació i d'establiment, que ofereix el tractat, la Directiva Bolkestein va a intentar desplaçar tots els obstacles que impedeixen l'exercici d'aquestes llibertats; és a dir, els serveis públics (cultura, educació, cobertura de serveis sanitaris, pensió, ajuda social), els drets dels treballadors i treballadores, la protecció d'usuaris i consumidors i normativa mediambiental.

Amb la constitució europea i amb la directiva Bolkestein, els nostres drets laborals i sindicals i salaris directes, indirectes (serveis públics) i diferits (pensions públiques) disminuiran, mentre els mercats salvatgement liberalitzats (vegem l'habitatge com exemple) posaran la vida quotidiana de milions de treballadors i treballadores a la vora o més enllà de la pobresa. Solament les lluites garanteixen el nostre futur.

Victor. Ad. pública CGT. Barcelona

Contra la precarietat i l'externalització a l'administració pública

Quatre dies abans de l'1 de maig, es celebrà a Barcelona una assemblea contra la precarietat amb l'assistència de més de mig centenar de treballadors de diversos serveis administratius de la Generalitat. L'assemblea, que es pretenia unitària però va patir el boicot dels sindicats majoritaris del sector, va comptar amb nombroses intervencions que van enriquir un Manifest que es va repartir com esborrany a l'entrada de la sala. Aquest, un cop esmenat, s'està distribuint actualment pels diversos departaments. La plataforma aprovada, que reproduïm resumidament, suposa un avenç en la concreció de les reivindicacions dels precaris del sector i en la unificació de les resistències a les diferents modalitats de precarietat. Hauria de servir d'incentiu per als sindicats per defensar els treballadors sota aquesta injustícia laboral.

- Readmissió de les acomiadades. Cap acomiadament de personal interí ni subcontractat.
- Borsa de treball única, transparent i vinculant.
- Pacte d'estabilitat pel personal interí.
- Clàusula de subrogació de treballadors en les subcontractes.
- Per la mateixa feina, el mateix sou: reconeixement de triennis a tot el personal. Aplicació del conveni de la generalitat al personal subcontractat.
- Solució a la precarietat: accés diferenciat del torn lliure pels interins. Contracte indefinit per als laborals temporals. Contracte laboral directe amb la Generalitat per al personal subcontractat.

Model universitari europeu

Bolonya ja és aquí

De la forma més maquiavèlica i amagada possible han començat a aplicar a les universitats l'Espai Europeu d'Educació Superior, popularment conegut com a "tractat de Bolonya". La UAB ha posat en marxa aquest curs el que anomenen "Pla Pilot": bàsicament començar a experimentar (amb els alumnes de les diverses titulacions i màsters seleccionats les bondats del nou sistema de crèdits. Aquest sistema, que expliquem al quadre inferior, comporta la multiplicació del treball i de l'esforç de l'alumne, i una conversió de l'estudi a l'estil de l'ensenyament a distància: es posa a disposició de l'alumnat una teoria i tota una pila d'exercicis, i se li marquen unes dates d'entrega. Les classes magistrals se suprimeixen. Qui ha de treballar o fer altres feines a més d'estudiar, s'haurà de qüestionar si pot continuara la 'universitat.

Però el que no s'esperava és que es volgués aplicar amb tanta rapidesa el decret reial que marca els graus i postgraus, l'element estrella d'aquest procés. L'alarma ha estat general quan s'ha sabut que dins dels nous graus i postgraus no hi haurà estudis com els d'història de l'art, humanitats, geologia o filologia catalana, entre altres. Volen eliminar els estudis superiors que consideren poc productius -de mà d'obra barata- en el mercat laboral que ens espera, amb la excusa que és impossible homologar tantes titulacions i que s'imparteixin amb qualitat. Segons els redactors del tractat, com més es convergeixi en els estudis, més qualitat tindrà l'alumne per aplicar aquests coneixements adquirits. El que realment volen amb aquest procés és poder controlar l'educació superior per tenir els seus treballadors joves i mal pagats al servei i interessos de les empreses.

No podem permetre que ens prenguin d'aquesta manera un dels drets més elementals: el de l'educació. Si l'EEES s'instaura totalment, estudiar esdevindrà un luxe, i si un s'ho pot permetre, li donaran una educació totalment enfocada als interessos de la patronal. S'està atemptant de forma descarada contra el coneixement eliminant titulacions històriques i importants com són la geologia, les filologies, la història de l'art, etc. A més de la connotació política que té l'eliminació de la filologia catalana, que farà que el català perdi encara més pes a les aules, continuant la creuada de l'Estat espanyol i de la Unió Europea contra els pobles d'Europa.

Des de les universitats els estudiants ens hem començat a moure. Les assemblees de les titulacions amenaçades han començat una campanya directa contra la seva supressió, i les assemblees de facultat coordinen i donen unitat a aquesta lluita contra l'EEES. Pel dimecres 10 de maig es convoca una manifestació unitària de tots els estudiants de Catalunya contra el procés de Bolonya, i dijous hi haurà una jornada de lluita a la UAB. El lema és: "Contra la supressió de les titulacions, NO al procés de Bolonya".

Prou agressions al coneixement!

Organitzem-nos i lluitem per una universitat pública, gratuïta i de qualitat!

Els trets principals de l'equiparació

Nou sistema de crèdits: Fins ara 1 crèdit equivalia a 10 hores de classe/docència. Amb el nou sistema passarien a ser entre 25 i 30 hores de "feina de l'alumne" (pràctiques, exercicis, bibliografia...), concepte que evidentment és impossible calcular de manera real. A més, 60 d'aquests crèdits serien 1 any acadèmic, de manera que si en el millor dels casos 1 crèdit fos "tan sols" 25 hores, 1 any significarien 1400 hores, o el que és el mateix, 35 hores setmanals! Qui hagi de treballar per pagar-se els estudis (et sona?) es veurà en greus dificultats per continuar a la universitat.

Nou sistema de graus i postgraus: les diplomatures i llicenciatures passen a anomenar-se graus, 3 anys d'estudis tècnics enfocats a "un accés més ràpid al mercat laboral" (citació textual extreta d'un full de propaganda de l'EEES de la UAB). Els postgraus serien alguna cosa així com els actuals màsters: una especialització per qui pugui pagar-se-la, perquè el finançament públic es pràcticament zero. Així, les universitats passen a formar de manera diferenciada peons i elits.

Un dels principals "avantatges" que ens volen fer creure és el de la presumpta mobilitat per tot l'àmbit europeu. Diuen que ara podrem acabar els nostres estudis allà on vulguem (sembla que també vulguin deslocalitzar els estudiants...). Bé, això és molt bonic, si no fos perquè no hi ha cap pla de beques per fer-ho possible! També diuen que gràcies a aquesta equiparació podrem treballar amb els nostres títols arreu d'Europa... tot i que ens és totalment impossible competir per un lloc de treball amb qualsevol universitat internacional... El que no ens diuen és com s'estan apoderant de les universitats les empreses i el capital privat, i com arriben a decidir què estudiarem segons els seus interessos, per tal d'abastir-se de mà d'obra barata. Com es pot veure, tot aquest pla, quan li traiem la careta, acaba essent un pla de privatització de la universitat, segons els dictamins de l'UE i la seva "Constitució europea" que Zapatero i cia. ens van aprovar.

x

INTERNACIONAL

Davant el referèndum sobre la Constitució Europea a França El NO afebleix Chirac

A les portes del referèndum a l'Estat francès del 29 de maig, amb tots els sondejos apuntant el no, publiquem l'editorial del darrer "L'Internacionaliste", el diari del GSI, la secció francesa de la nostra internacional, la LIT.

Després d'unes quantes setmanes, els periodistes de tota Europa es pregunten: però què està passant en aquest país, membre fundador de la CEE, el precedent de la Unió Europea? Per què la seva població, que serà consultada aviat en referèndum, sembla que s'orienta cap al rebuig a la constitució europea? Més encara, per què el rebuig és també massiu en la classe obrera i de la joventut, per no parlar dels pagesos?

Els periodistes es pensen que han trobat les respostes, una raó alhora bona i dolenta: els treballadors i els joves s'afanyarien a respondre, com passa sovint, una qüestió que no se'ls ha plantejat aquesta vegada " a favor o en contra de Raffarin ", " a favor o en contra de Chirac ".

És cert, l'exacerbació de la lluita de classes és essencial dins d'aquest moviment de rebuig a la constitució europea. Perquè, unes darrere les altres, totes les capes baixes i mitjanes de la societat es veuen afectades pels atacs del govern Chirac-Raffarin: acomiadaments massius, bloqueig dels sous dels funcionaris, congelació dels salaris en el sector privat, deslocalitzacions i xantatge amb els tancaments d'empreses. I tot això sobre el fons de beneficis rècord de les multinacionals franceses.

Podem sumar els pescadors que bloquegen els ports per protestar contra la pujada contínua dels preus dels preus del carburant, els mariners en guerra contra la creació d'un pavelló de conveniència francès en la marina mercant, els metges d'urgències farts del sabotatge del govern als hospitals públics, les vagues dels treballadors de Carrefour (el número 2 mundial de les grans superfícies), les manifestacions del 5 de febrer i del 10 març i, sobre tot, un moviment d'estudiants de secundària que s'enfronta quasi quotidianament a les CRS [policia].

Tanmateix, si cada esdeveniment dramàtic, cada mobilització, cada vaga, fins i tot dins de l'empresa més petita, es transforma immediatament en ràbia contra el govern, seria fals voler fer creure que els que fan vaga i surten al carrer no ho fan, així mateix i també conscientment, contra la constitució europea. Perquè, efectivament, el moviment obrer ha assimilat que el conjunt dels tractats europeus que s'han aplicat fins ara sota el pretext d'evitar que una altra guerra mundial ompli Europa de sang, cadascun d'aquests tractats, ha estat elaborat coincidint exactament amb els interessos dels capitalistes. Maastricht ha dut totes aquestes conseqüències.

Tampoc, havent fet aquest balanç, ningú no pot acceptar ratificar un " super tractat de Maastricht " de naturalesa constitucional. La por (la constitució o el caos; la França ovella negra d'Europa; l'aïllament, el declivi, la guerra) i l'amalgama (no us hi barregeu, ja veieu als de l'extrema dreta!), amb les quals fan la campanya els defensors del sí (igual que havien fet amb Maastricht), aquests dos eixos ja estan gastats. Tan gastats com el president del Front Nacional.

L'ascens de la lluita de classes afebleix considerablement el govern Raffarin i el mateix president de la república. Aquest ascens amenaça de produir una crisi política dins mateix de la unió europea, perquè a tota Europa i de manera cada vegada més nombrosa, els treballadors, els sindicalistes comencen a desmuntar la capa de plom tan conscientment elaborada al voltant de la constitució, per la socialdemocràcia, la democràciacristiana, els liberals i els verds, amb la complicitat de la CES.

Per això, Chirac va decidir baixar a l'arena, a la TF1, el 14 d'abril. Flanquejat per un presentador de televisió i per tres animadors mediàtics, va enfrontar-se a 80 joves escollits acuradament. Estava convençut del que feia: no són els joves el futur d'Europa ?

Com atordit per l'olor d'encens que sura des de fa unes quantes setmanes damunt del continent, convençut que la retransmissió de la llarga agonia de K. Wojtyla hauria imposat a cadascú una manera de fer més humil, de renunciar a les vanitats d'aquest món baix i de posar sordina a les reivindicacions, Chirac va fer un show de dues hores. Dues llargues hores que, per cert, no es descomptaran del temps dels espais de propaganda dels defensors del " sí ".

"No tingueu por" ! Va etzibar-los als joves treballadors, als estudiants, als alumnes de secundària, als fills de burgeses...

Però el programa va punxar. L'endemà els sondejos van donar un 1% més al " no ", que des d'aleshores ha passat al 56%. A la seva manera els joves van dir-li a Chirac que, per moltes coses, tenen por del món que els han preparat a Washington, a Brussel·les, a París, en els laboratoris de l'ultraliberalisme, en el secret dels consells d'administració de les multinacionals. Van desestabilitzar Chirac i la seva argumentació va quedar reduïda a miratges. Però, amb tota la barra, va afirmar que l'Europa que s'està construint no és una Europa liberal! Això va sonar com una provocació en tota regla.

Perquè, com ho van fer amb la llei Fillion, els joves han copsat l'essencial, el fons de la constitució europea. I ho han copsat conjuntament amb els seus pares i avis, obrers, treballadors, pagesos, etc. Més enllà de les generacions, els explotats i els oprimits conflueixen.

L'Internacionaliste n.º 55, Groupe Socialiste Internationaliste GSI. Secció francesa de la LIT-QI

x

Insurrecció a l'Equador Lucio, derrocat

De 13 al 20 d'abril a Equador es va viure un procés d'insurreccions que va tenir per focus la capital, Quito, va passar per sobre de totes les institucions de l'Estat Burgès i aconseguí derrocar el govern de Lucio Gutiérrez. El mateix que fa cinc anys havia encapçalat la insurrecció que tombà el president anterior. El procés està en curs i esperem que aquesta vegada arribi al resultat que es mereix l'Exemplar Lluita del poble equatorià.

Cinc anys de traïcions

La pressió que va esclatar a l'abril la va gestar un poble cansat d'esperar els canvis promesos pel govern que ell va imposar. Ja en el 2003, Lucio va intentar ajornar l'esclat formant un Govern de Front Popular amb el suport d'organitzacions i partits de populars: la CONAIE i el seu partit Pachakutik, el Partit Comunista Marxista Leninista (PCMML), el Partit Socialista (PS), la Coordinadora de Moviments Socials (CMS) i la majoria de grups d'esquerra, sindicats i organitzacions camperoles i de joventut, fins i tot amb grups que es diuen revolucionaris i militen dins de Pachakutik, com les seccions trotskistes del Secretariat Unificat (SU) i de la Unió Internacional de Treballadors (UIT). Com sempre han fet els governs de Front Popular, entre la pressió del capital i l'imperialisme d'un costat i les necessitats populars de l'altre, el govern de Lucio va triar el primer: dolarització, pagament del deute extern, corrupció, negociacions del Tractat de Lliure Comerç (TLC) amb els Estats Units, reducció del pressupost de salut i educació... Tot allò amb el que havia volgut acabar la insurrecció que el va portar al poder.

La crisi social avançà. La immigració es va multiplicar: la indígena a les ciutats i tres milions -el 30% de la població- fora del país, que envien diners a les seves famílies que representen el segon ítem de la renda nacional després de les divises per exportació de petroli, l'atur es va incrementar (10%) i l'economia es va estancar.

L'esquerra va trencar amb el Govern, sense fer un balanç profund del greu error que havia comès quan li va donar suport, cosa que provocà la divisió de les organitzacions sindicals i camperoles i la desmoralització de la CONAIE .

La crisi actual

El setembre 2004 el país es commociona amb el mes de lluita dels jubilats per l'augment de les jubilacions -més del 50% guanyen menys de 50 dòlars- i contra la privatització de l'Institut Equatorià d'Assegurança Social-IESS.

La insatisfacció popular s'expressa a les eleccions municipals d'octubre amb el càstig al PSP del govern i al PRE de l'ex president Bucaram - que va abandonar el país arran de la insurrecció del 2000, mduent-se saques de diners. Els vencedors son la burgesa Izquierda Democrática (ID), ANEU i el Partit Socialista (PSE). La oposició burgesa tracta de forçar -amb acusacions de corrupció- la dimissió del coronel amb un impeachment mentre en el carrer segueixen les lluites dels treballadors públics i els de la salut que surten parcialment victorioses. Lucio aconsegueix impedir l'impeachment comprant diputats de l'oposició i prometent al PRE portar a Bucaram del seu exili in Panamá. Per a legalitzar-lo, amb aquesta nova majoria al Congrés, va destituir el seus magistrats de las Cort Suprema, Constitucional i Electoral, controlades pel PSI. La destitució agreuja la insatisfacció i la nova Cort no és reconeguda: renúncies i vagues de magistrats, protestes estudiantils, oposició de sectors de l'Església, ANEU i el PSE. Tot i així, a l'abril torna Bucaram i la indignació desborda.

Una insurrecció en marxa

L'Alcalde de Quito i el Prefecte de Pichincha convoquen les anomenades Assemblees Populares, òrgans de consulta popular de capital i província. El seu objectiu havia de ser pressionar les negociacions amb Lucio i projectar ID per a les eleccions presidencials. Però escapen al seu control i convoquen un atur general per derrocar Gutiérrez.

Embravit amb la nova majoria del Congrés, Gutiérrez li presenta la Llei Talp per privatitzar encara més petrolieres i elèctriques, criminalitzar els moviments socials i fer una reforma de la lei del treball. El grau de la crisi és ja tal que el projecte no és aprovat, però fa que diversos sindicats assumeixin l'atur convocat. CONAIE i el gruix de centrals sindicals segueixen en un paper marginal.

L'atur general del dia 13 d'abril és un èxit i aconsegueix l'adhesió d'altres províncies amb bloqueigs i vagues, però com el govern ho titlla de fracàs, la resposta arriba per la ràdio cridant a cacerolades i marxes que es repeteixen nit rera nit. El 19 la ràdio convoca una única manifestació cap a Palau de Govern: els sectors de les barriades pobres apareixen massivament i se sumen diversos sindicats. Més de 100 mil persones es van mobilitzar només a Quito. El dimecres 20, s'organitzen marxes i bloqueigs. Els durs enfrontaments acaben amb la formació d'una altra majoria al Congrés, la dimissió del comandant de la Policia Nacional, la fugida de Lucio Gutiérrez i el seu relleu pel vicepresident, Palacio, amb el suport de la ràdio però sense base popular.

Perquè la revolució no repeteixi l'experiència de fa cinc anys ha de sobrepassar la seva primera etapa política cap a una revolució social i econòmica i, per a això és fonamental el desenvolupament d'organismes de poder alternatius a les institucions de l'Estat burgès. Tan sols un poder popular pot donar sortida a les reivindicacions populars fent avançar la revolució: sortint del TLC i trencant amb l'imperialisme deixant de pagar el deute, expropiant les empreses estrangeres i els grans monopolis, fent una reforma agrària i desenvolupant un pla d'obres públiques per a les necessitats i emergències de la població treballadora, pobra i camperola del país.

Elaboració pròpia amb materials de D. Cavalcante. Quito, Ecuador

Caleta Olivia (Argentina)

S'ha arrencat l'alliberament

Els sis treballadors/es presos/es de Caleta Olivia per reclamar feina van ser alliberats el dimecres 27 d'abril. La resolució va tenir un gran impacte en els mitjans de comunicació: en els de la regió de la Patagònia a les portades, però també va fer-se ben present en la premsa d'àmbit estatal. La raó és que, d'una banda, la presó dels treballadors/as havia provocat mobilitzacions populars, posicionaments d'organitzacions de drets humans, de diputats, pressió internacional... perquè es va convertir en un exemple viu de la criminalització de les lluites socials. De l'altra, la importància rau en què la sentència pot crear jurisprudència, "ja que permet que el Tribunal de Cassació revisi les decisions dels tribunals inferiors quan qualifiquin un fet" reconeixent com a argument que no s'havia tingut en compte la situació social, per la qual cosa "la sentència marca un precedent important pel que fa a reivindicacions socials" en paraules de l'advocat defensor. Això vol dir que pot reobrir l'exigència de llibertat per altres presos socials de les presons de Kirchner.

Aquest és un triomf de la lluita obrera no només dels treballadors argentins sinó també de la solidaritat internacional. I en concret al nostre país, podem compartir-lo des del sentiment d'haver-la exercit durant els 8 mesos de detenció que duïen els companys i companyes.

No obstant això, la lluita continua perquè un dels punts de la sentència va ser la confirmació de l'ordre de processament, i això significa que la situació es resoldrà quan se celebri l'audiència de debat oral i es dicti sentència a la Cambra Criminal. I el procés no implica només els 6 alliberats/as sinó a més de 40 treballadors de Santa Cruz i 40 més del Chubut. Per això els advocats ja preparen una altra apel·lació demanant la nul·litat de la causa i el desprocessament de tots els encausats, que ho són pel sol fet d'exigir feina i que -com deia Jorge Mansilla, un dels presos, en ser alliberat- "no volen que reclamem contra les operadores petroleres que estan saquejant el nostre país". Tots i totes, en sortir, van reafirmar la seva voluntat de continuar la lluita, afirmant que havent viscut tanta injustícia ara tenen més "bronca" que abans. I si ells i elles continuen, nosaltres continuarem per aquesta nul·litat de la causa que afecta desenes de treballadors/es argentins/es.

